Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Не можна забувати, що в нас є люди, які в начальство рвуться, люблять ходити з портфелем.
Нічого гріха таїти, начальства ще в нас багато в колгоспах.

(З виступу М. С. Хрущова на святі вручення ордена Леніна Тульській області).

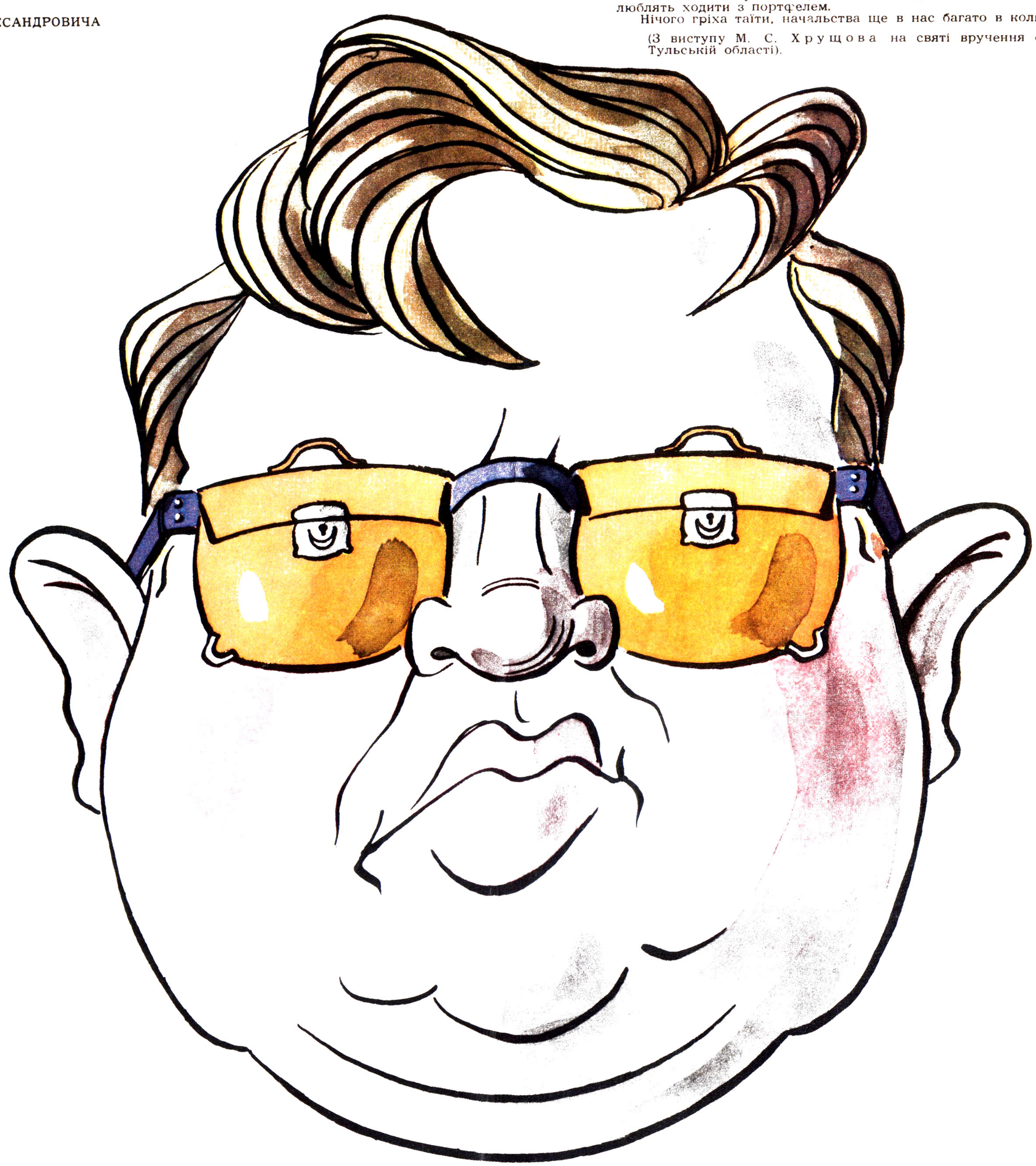

ПОРТРЕТ ПОРТФЕЛЬНИКА.

перець

№ 7 (402) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1959

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Рубають і трісочки збирають

Сутужно живеться липкоруким на Полтавському риночку.

Приставили, приміром, людину до м'яса. Рубай, не зівай. Ліс рубають — та й то тріски летять, а вже як м'ясо взятися рубати, то теж якась там тріска перепаде. І в борщі та тріска не завадить, а зовсім навпаки.

Словом, рубав на Полтавському колгоспному ринку м'ясо Антон Безотосний і дорубався до того, що далі нікуди. Просто-таки вхекався чоловік. Тріски летіли і в борщ, і в кишеню. Тут саме б узяти його за рученьку або за рукав і одвести у те місце, де прохолодно. Де спочити можна, посидіти і подумати, «як дошол я до жизні такой». Так, думаєте, дали людині відпочити? Куди-и! Заступник директора ринку Бутров, замість того, щоб створити Безотосному умови для відпочинку, звільнив його «за власним бажанням», і змушений був Безотосний влаштовуватись завідуючим м'ясної секції продмагу Полтавської райспоживспілки. Отака халепа людині! Від м'яса та й до м'яса.

А в головбуха ринку Жовноватого хіба краща доля? І він стомився крутійством та махінаціями займатися. І йому б де-небудь на лаві посидіти, спочити. Навіть міськрада Полтавська назустріч Жовноватому пішла: прийняла рішення звільнити з роботи його. Але завторгвідділом т. Кобушко те рішення з очей прийняв і у стіл заховав. А Жовноватого за старим столом залишив.

Так і мучаться зараз Безотосний і Жовноватий. Один біля м'яса, а другий на старій посаді. Обоє рубають потихеньку і трісочки збирають.

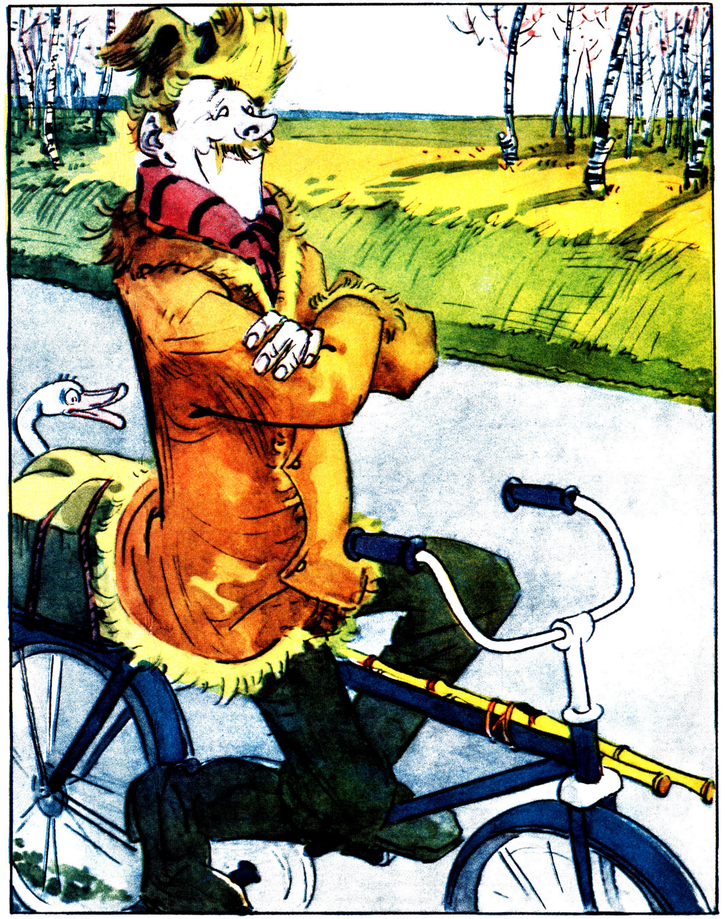

Мал. К. ЗАРУБИ

ДОГАДЛИВИЙ АГРОНОМ

— О, трактори гудуть, значить, десь поблизу повинно бути поле...

Апетит приходить під час їзди

Мал. А.АРУТЮНЯНЦА

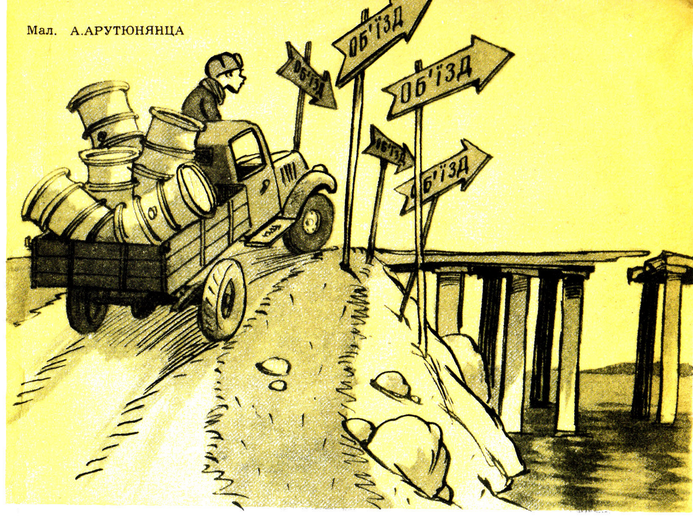

Та й красиві ж ті бісові «Волги»!

Різних кольорів і відтінків — то блакитні, як небо в ясний літній день, то світлозелені, як перша весняна трава, то коричневі, як кава з молоком. Аж в очах мерехтить від того різнобарвного потоку. Багацько «Волг» стало у Станіславі. Так багацько, що навіть найдосвідченіші автомобілісти тепер не завжди знають, хто на якій «Волзі» їздить.

На одній коричневій їздить начальник обласного управління сільського господарства вельмишановний Іван Кіндратович Борисенко. На другій — не менш вельмишановний голова обласної ради профспілок Омелян Кирилович Майборода.

— Ну, то й нехай собі їздять,— можуть сказати.

— Е, товариші шановні, не тими вулицями їздять ці машини. Їм вулицями Рогатина та Тлумача треба їздити. Бо машини ці обидві з тамтешніх колгоспів.

А вийшло так:

— Що ми — гірші за інших? — обурились Іван Кіндратович та Омелян Кирилович. — Хтось буде їздити на «Волгах», а ми на «Побєдах»? Та ніколи в світі!

І «Волги», що призначалися колгоспам «Радянська Україна», Тлумацького району, та ім. Івана Франка, Рогатинського району, з'явилися біля їхніх під'їздів.

Незаконні операції по розбазарюванню колгоспного майна без відома колгоспників благословив облвиконком, винісши відповідні рішення.

До речі, сам голова виконкому Петро Федорович Кайкан їздить тепер світлоблакитною «Волгою». Тією, якою збирався їздити Іван Кіндратович Борисенко. А сталося все це ось як. Звернувся Борисенко до Кайкана за дозволом придбати колгоспну автомашину.

— Тут потрібна лиш формальність, — умовляв Іван Кіндратович. — Машина вже в мене.

— Як же це виходить?! — здивувався Петро Федорович. — Ви будете на «Волзі», а я на «ЗІМі» чи «Побєді». Не дозволю. Передайте «Волгу» загальному відділу облвиконкому.

А поїздивши на новій машині, змінив думку і дозволив Борисенкові придбати «Волгу» в іншому колгоспі.

І не лише Борисенкові, а й Майбороді. Правда, в рішенні про дозвіл Майбороді записано, що це винятковий випадок. Але таких «виняткових» випадків було і є ще чимало.

Якось Борисенко підвіз своєю «Волгою» начальника обласного управління лісового господарства Петра Пилиповича Шмачука.

Апетит, як кажуть наші автомобілісти, приходить під час їзди. І Петро Пилипович не заспокоївся, доки не перехопив «Волгу», що призначалася колгоспові «Перемога», Бурштинського району. За грішми далеко не бігав. Узяв їх з фонду ширвжитку та з преміального фонду і перетворив на «Волгу».

Так і бігають тепер по Станіславу новенькі «Волги», а новоявлені хазяїни їхні їздять і терпляче чекають, коли вже почнуть занаряджати новенькі «Чайки» для колгоспів.

Д. та П. СУСІДКИ.

Без слів.

Про бюрократичні замашки і „вхідящі" бумажки"

Двадцять років з гаком прослужив у міліції Іванов Олексій Іларіонович. Коли настав час переходити на пенсію, зібрав він необхідні документи і пішов до Знам'янського соцзабезу.

Інспектор Сосновська переглянула його документи і сказала:

— Мало цього. Принесіть ще довідку про те, яку ви одержували зарплату останні п'ять років.

Що ж, треба — то треба, діло досить серйозне. Пішов Іванов у міліцію, узяв довідку, за всіма правилами оформлену — з штампом, печаткою ще й з двома підписами.

Приніс. Подивилася Сосновська на довідку і сказала:

— Це не те!

— Чому не те?

— Тому, що тут підпис рахівника, а потрібен підпис бухгалтера.

Подався Іванов у міліцію, а там кажуть:

— Нема у нас бухгалтера, по штату не положено. У нас рахівник за бухгалтера все робить.

Почимчикував майбутній пенсіонер до соцзабезу. Пояснив Сосновській, що рахівник — це по суті той же бухгалтер, тільки трохи не так називається.

Та куди там! Сосновська й слухати не хоче.

А де ти його, того бухгалтера, візьмеш?

Вийшов Іванов із соцзабезу та й став перехожих питати:

— Чи нема серед вас, люди добрі, бухгалтера?

І таки напитав.

— Я бухгалтер! — озвався один.

Схопив його за руку Іванов, завів у коридор.

— Підпишіть, будь ласка, довідку, порятуйте...

А той йому:

— Що ви? Як же це можна? Я працюю в іншій організації, своїм людям, звичайно, підпишу, а вам не можу... Що ви?

Зовсім розгубився майбутній пенсіонер. Несміливо прочинив він двері до Сосновської.

— Не можу знайти бухгалтера...

— Не моє діло! — рубонула невблаганна Сосновська. — Принесіть довідку про те, що вашу довідку бухгалтер підписати не може тому, що такого нема в наявності і що рахівник міліції є дійсно рахівник.

Почвалав бувший міліціонер у міліцію, приніс і таку безглузду довідку.

Отакі бувають діла пенсійні! Добре, що чоловік майже весь вік у міліції працював, добрячу фізичну й стройову підготовку пройшов. А непідготовлена людина хіба витримала б таку муштру?

І все це через те, що у чиновника так уже очі влаштовані: до нього людина жива заходить, а він тільки «входящу бумажку» бачить. І більше нічого.

* * *

Тут до речі буде розказати про недавній випадок із практики Перця.

У шахтарському селищі Жовтневому (Ново-Волинський район, Волинської області) позаминулої зими вселилися шахтарі у нові, хороші, світлі будинки. Дали тим будинкам, як це здавна ведеться, номери. Тому, що на вулиці Миру, — номер п'ятий, тому, що на Театральній,— перший.

Номери дали, а тепло забули дати, щось наплутали з паровим опаленням. Перезимували зиму новосельці, діждалися теплих днів.

— Аж тепер наш ЖКВ візьметься за діло, — утішали себе люди добрими надіями. — Налагодить труби, казани, щоб не опалювалися ми кустарно та безладно...

Наївні люди!

ЖКВ (тобто житлово-комунальний відділ) у тому селищі думав зовсім по-іншому:

Які труби? Які казани? Яке опалення? Що за дрібниці!

Для нас головне, щоб номер на будинку був. Щоб ми могли той номер у квитанцію вписати, а ту квитанцію жильцеві подати — плати, голубчику, за квартиру і за опалення таку-то суму...

Ось для чого живе там ЖеКаВе!

Через таких хитромудрих комунальників зустріли люди і нову зиму з холодних кімнатах.

Про все це робітник Горшков І. А. написав Перцеві.

Перець звернувся до Ново-Волинської міської Ради:

— Дорогі товариші! Діло термінове й серйозне, допоможіть людям!

— Хоч і серйозне, та не наше діло! — відповів Перцеві голова міськради Ф. Давидовський. — Селище Жовтневе підпорядковане райвиконкомові...

Звернувся Перець до райвиконкому.

Звідти секретар М. Спиридонова сердито відмахнулась:

— Хай цим займається міськрада...

А Ф. Давидовський знову своєї:

— Селище підпорядковане райраді!

Отак дві ради й не дали ділові ради. Замість того, щоб по-людському, по-хазяйському, без зайвої писанини й балаканини розібрати скаргу, вони затіяли нерозумну, канцелярську дуель.

Тяжко-важко розчулити, розтривожити бюрократа! У найжалібнішій скарзі він бачить тільки «входящу бумажку». Так уже у нього очі в лобі стоять...

П. ГАЙ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

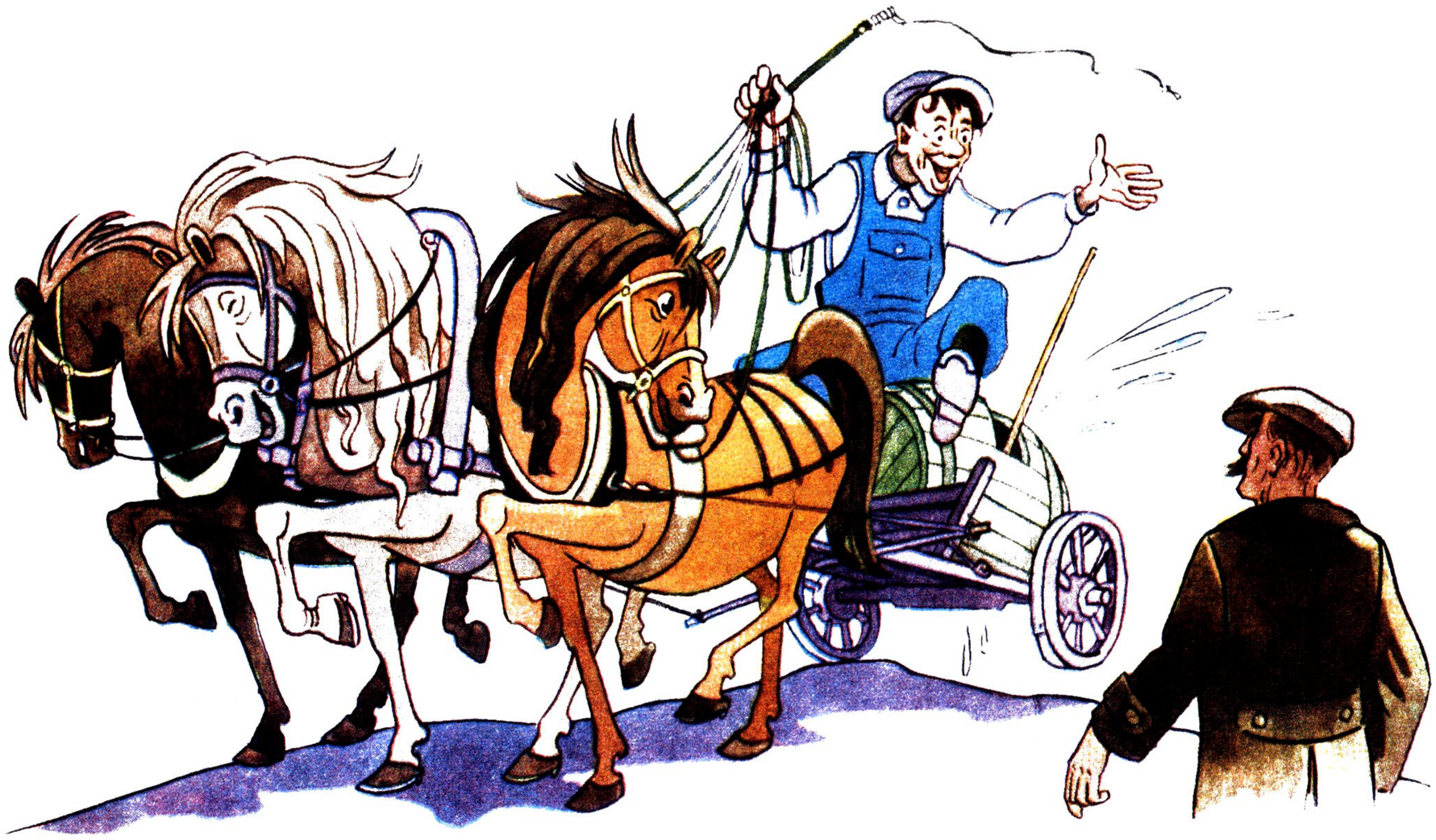

— Це ви щодня на конях воду возите?
— Ні, тільки сьогодні, бо трактор зіпсувався.

Тече річка невеличка

Вже чимало років керівники міськкомунгоспу обіцяють очистити річку Устю, що протікає через Ровно, але далі балачок справа не йде.

Тече річка невеличка
Через місто Ровно,
А в тій річці невеличкій
Санвідходів повно.

Хто ж то має моду
Каламутить воду,
Каламутить і пускать
В річку нечисть і сміття?
Видно всім, що в комунгоспі
Хазяйнують без пуття.

К. ЮР.

ХТО ВИНУВАТИЙ

Голову на зборах люди
Запитали раз:
— В інших он машини всюди,
Чом нема у нас?
— Їздить ми не маєм змоги, —
Буркнув той під ніс, —
Бо у нас такі дороги,
Що не пройде й віз.

С. ЖУКОВСЬКИЙ.

м. Ірпінь,
Київської обл.

Ой, посіяв козак гречку...

У селі Плюти, Обухівського району, Київської області, проживає старенька бабуся Катерина Василівна Плюта.

А з Катериною Василівною живуть її дві дочки і малий онук. Одна дочка Катерини Василівни працювала в колгоспі дояркою. Працювала 10 років, а потім гедзь її укусив:

— Дайте іншу роботу. Дояркою не буду працювати.

— Ні, будеш! — каже голова колгоспу.

— Ні, не буду!

— Я тобі докажу, що будеш!

Доказати, розуміється, треба було, але доказати розумно, толково, як тому вчить наша колгоспна демократія. А голова колгоспу А. М. Чистяков вирішив «доказати» по-своєму.

Як це він зробив? А дуже оригінально. Зняв з польових робіт трактора, пригнав його на город Катерини Василівни й переорав тридцять одну сотку картоплі. Переорав, заборонував і посіяв гречку. Щоб по-хазяйському було!

Картопля пропала, а гречку кури склювали.

Катерина Василівна — в суд. Суд присудив відшкодувати збитки — сплатити К. В. Плюті 600 карбованців.

Якщо до цих 600 крб. приплюсувати ще вартість тракторних робіт, насіння гречки, то всякому стане ясно, що дорогенько обійшлося артілі самодурство А. М. Чистякова.

Да, як так «доказувати», то краще вже навпаки!

— З порожніми відрами!.. Бути біді.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

Гроза над головами

У місті Устилузі (Волинська область) кінотеатр нові фільми людям показує. Та ще як показує!

Ішов якось фільм «Гроза над полями». Ішов собі, йшов... Раптом щось як ухне, як бухне, як загримить. Сірий туман закрив екран...

Запалили світло: що трапилось?

А нічого особливого, просто шмат стелі упав.

У тому театрі таке буває...

Кажуть, що устилузькі керівні товариші, які за культуру в районі відповідають, з дітками малими прощаються, коли ідуть в кіно.

Безстрашні люди!

Крамничка, як рукавичка

У Сімферополі по вулиці Кірова є магазин учбово-наочних посібників. За прилавками в ньому — чотири продавці, а за тими продавцями — адміністративно-управлінський апарат, який складається аж з дванадцяти дуже відповідальних працівників:

директора,
його заступника,
завідуючого філією,
бухгалтера,
товарознавця
і ще багатьох діячів.

Ото, мабуть, добре торгувати, коли маєш такі штати! Завжди шумно, завжди людно в магазині, навіть тоді, коли жодного покупця немає.

— Попа зустріла!.. Невдача буде.

Народні усмішки

РОЗУМНИЙ СИН

Повернувся парубок з гулянки пізно додому, засвітив свічку, сів біля столу та й задумався. Так він сидів, аж доки догоріла свічка. Мати побачила це і засвітила ще одну свічку — може ж таки, син щось добре надумає. Уже й розвиднилось, а він усе сидить та думає.

— Про що ж ти, синку, думав цілісіньку ніч? — питає мати.

— А де будуть наші горобці ховатися, коли клуня згорить,— відповів син.

Повідомив П. Г. ДАНИЛЬЧЕНКО з с. Злобичі, Коростенського району, Житомирської області.

НЕ ВИТРИМАВ

Захекана жінка забігла до кабінету кербуда.

— Знов мене сусідка образила,— вигукнула вона.

Кербуд, очевидно, звик до подібних скарг, бо, продовжуючи читати якісь папери, тільки кивав: так, так...

— Я їй кажу: не грюкай дверима...

— Так, так.

— А вона: — Хочу і буду...

— Так, так.

— А я їй кажу, що піду до кербуда...

— Так, так.

— А вона: — Чхати я хотіла на твого кербуда...

— Як!? Як?!! — схопився кербуд.

Повідомив Ю. В. РИБАЛОВ з м. Харкова.

ДВОЄ В ОДНОМУ КУПЕ

Одного разу їхав я поїздом «Москва—Сталіно». На станції Куп'янськ до нашого купе вбіг захеканий чоловік. Влаштувалися. їдемо. Розговорилися.

Спитали: звідки, хто і куди їде.

— Я, — кажу, — з Москви.

— А я, — каже чоловік, — в Москву. — Потім подумав і додав. — До чого ж таки техніка дійшла. Ви їдете з Москви, а я в Москву в одному вагоні, в одному купе і на одному місці. От здорово!

Повідомив В. І. ІРХА з м. Сватове, Луганської області.

ЗРОЗУМІВ

Один учитель на уроці розповів дітям, з чого роблять ситець, сукно та інші тканини. Коли всім стало зрозуміло, він звернувся до одного хлопчика:

— Ану, Володю, скажи: з чого пошиті твої штани?

— З материної спідниці, — відповів той.

Повідомив Д. КОРОЛЬЧУК. м. Козин, Ровенської обл.

ОБМАНЩИК

Батько. — Що? Ти хочеш вийти за нього заміж? Та він сидів 15 місяців в тюрмі за те, що побив першу жінку!

Дочка: — От обманщик. А він же казав мені, що тільки три місяці!

ЩИРИЙ БОРЖНИК

— Позич мені сто карбованців.

— На жаль, у мене тільки десять.

— А це нічого. Позич десять, а дев'яносто будеш винен.

Повідомив М. КОЛЕСНИК. м. Здолбунів.

ДІЙНА КОРОВА

— Кумо! Скільки в день надоюєте від своєї корови молока?

— Десять літрів.

— А скільки продаєте?

— П'ятнадцять.

Повідомив Андрій ХАЛАХАН. с. Зелений Березний, Закарпатської обл.

ПОГОДА І ЛЕДАР

В одному колгоспі жив собі чоловік на ім'я Хома. Він більше любив спати, ніж працювати. Якось на нараді бригадир каже йому:

— Завтра зранку, якщо буде погода, підеш солому возити на ферму, а якщо буде дощ, будеш працювати на складі.

— Добре, — сказав Хома і пішов додому спати.

Прокинувся аж на другий день після обіду. Зустрів його бригадир і питає, що він робив.

— Бачите, погода була ні сонячна, ні похмура, от я й вирішив краще поспати, — відповів Хома.

Повідомив Ф. П. ТВЕРДОХЛІБ. з м. Львова.

УПЕРТИЙ БАТЬКО

Це було колись, у далеку давнину. Повставали ми з батьком раненько, поснідали, запрягли воликів та й поїхали орати.

Виїхали за ворота, я скрутив цигарку, прикурив од сірника, а батько почав кресати вогниво. Я йому кажу:

— Нате, тату, прикуріть у мене.

— Ні, викрешу...

Ото їдемо ми цілу дорогу, а батько все креше. Приїхали, почали орати, а батько так і не покурив. Настав обід, пообідали, я знову закурив, а батько каже:

— Ні, викрешу...

Кресав, кресав, так нічого і не вийшло. Увечері повертаємось додому, а батько все креше, вогню добуває. Приїхали додому, я розпряг волів, поставив на місце, а батько сів на порозі і все креше. Мати гукає вечеряти, а батько раптом чирк і викресав вогню. Можна й прикурити, але ж вечеря на столі жде. Батько спересердя плюнув, погасив вогонь і пішов вечеряти.

Отакий у мене впертий батько був.

Надіслав А. Х. ЛИСЕНКО. п/в Рибинське, Холминського району, Чернігівської області.

Шановний Перче!

Повідом, будь ласка, нашу адресу начальникові житлово-комунального відділу шахтоуправління № 11 ім. Шверника, тресту «Куйбишеввугілля», товаришеві Зубаневі.

Забув т. Зубань до нас дорогу і, хоч ти плач, не може її знайти. А міститься наш гуртожиток у нього під боком: у місті Сталіно, по вулиці Бакинських комісарів, № 1.

Тепер т. Зубань знатиме нашу адресу. Отож нехай зайде до нашого гуртожитку і побачить багато цікавого. Побачить веселі струмочки води, що витікають з труб парового опалення просто на підлогу, побачить великий замок на дверях червоного кутка. Також побачить пацюків, які шмигають під ліжками. Зате ніколи не побачить гарячої води, не побачить ні журналів, ні газет. Цього всього т. Зубаневі обіцяти не можемо, бо в самих немає.

Може, через це, Перче, т. Зубань і не заходить до нас?

ШАХТАРІ.

м. Сталіно.

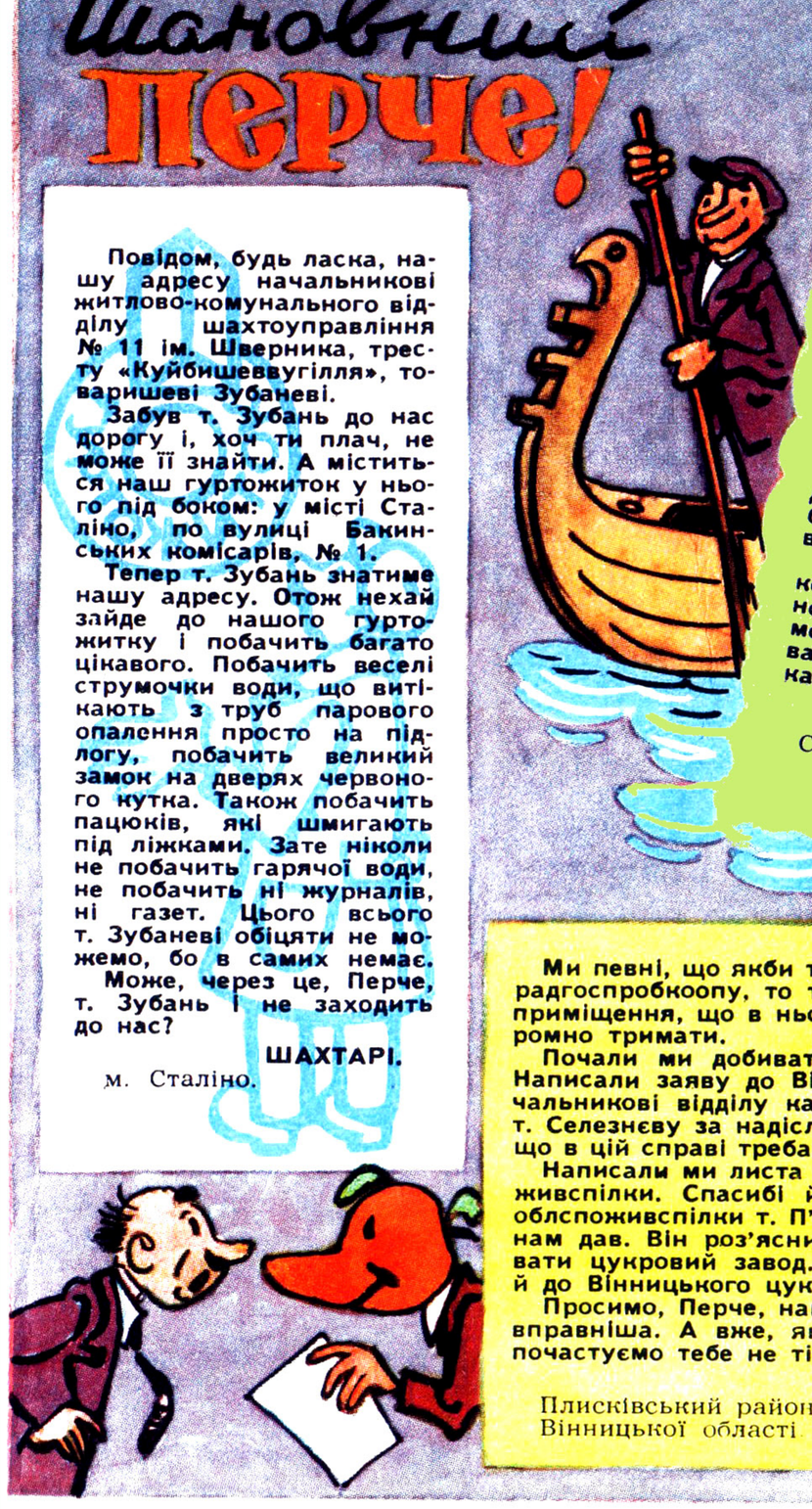

Трапилася біда: у нашої річки Млинівки зіпсувався характер. То була тиха та смирна, а тепер таке виробляє, що хоч з міста тікай.

Змінила річка характер після того, як колгосп ім. Жданова викопав басейн, щоб коноплі в ньому мочити. Копаючи той басейн, на лівому березі Млинівки насипали земляний вал.

Раніше, бувало, як підіймався рівень води, то розлив ішов лівим берегом. Тепер же отой вал шлях воді перетяв і вона розливається вулицями міста Калуш. Маєш гумові чоботи — вийдеш з квартири, а якщо нема — сиди дома. Сидять дома і учні, бо до школи братися при розливі до школи вони не можуть.

Снажи, Перче, голові райвиконкому т. Свердлову, що Калуш не Венеція, що ми не збираємось робити гондоли, щоб плавати вулицями. Нехай наша річка тече, як і раніше текла.

Б. КРИВУЛЯ.

Станіславська область.

Ми певні, що якби ти глянув на пекарню Скомороського радгоспробкоопу, то тобі б коло серця запекло. Там таке приміщення, що в ньому не те, що хліб пекти, свиней соромно тримати.

Почали ми добиватися, щоб нову пекарню збудувати. Написали заяву до Вінницького раднаргоспу. Спасибі начальникові відділу капітального будівництва раднаргоспу т. Селезнєву за надіслану відповідь. Він розтлумачив нам, що в цій справі треба звертатися до облвиконкому.

Написали ми листа й туди. А його переслали до облспоживспілки. Спасибі й начальникові виробничого відділу облспоживспілки т. П'ятаку, що не погордував, а відповідь нам дав. Він роз'яснив, що хлібопекарню повинен збудувати цукровий завод. Отже, тепер нам треба писати ще й до Вінницького цукротресту.

Просимо, Перче, напиши вже до тресту ти. У тебе рука вправніша. А вже, як будемо ми з новою пекарнею, то почастуємо тебе не тільки свіжим хлібом, а й пундиками.

П. ВАСИЛЕВСЬКИЙ.

Плисківський район, Вінницької області.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Начебто нікого не приймав і до кабінету не впускав, а пишуть, що я не чуйний.

М. В. ГОГОЛЬ

ДО 150-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Ревізор

Переклад з російської
Остапа ВИШНІ

ДІЯ ПЕРША

Ява II

Поштмейстер. Поясніть, панове, що, який чиновник їде?

Городничий. А ви хіба не чули?

Поштмейстер. Чув од Петра Івановича Бобчинського. Він тільки-но був у мене в поштовій конторі.

Городничий. Ну, що? Як ви думаєте про це?

Поштмейстер. А що думаю? Війна з турками буде.

Амос Федорович. Слово в слово! Я сам те думав.

Городничий. Так, обидва пальцем в небо ткнули!

Поштмейстер. Ій-право, війна з турками! Це все француз капостить!

Городничий. Яка війна з турками? Просто нам лихо буде, а не туркам! Це вже відомо: в мене лист.

Поштмейстер. А коли так, то не буде війни з турками.

Городничий. Ну, що ж, як ви, Іване Кузьмичу?

Поштмейстер. Та що я? Як ви, Антоне Антоновичу?

Городничий. Та що я? Страху-то нема, а так трішечки... Кумпецтво та міщанство мене бентежить. Кажуть, що залив я їм сала,

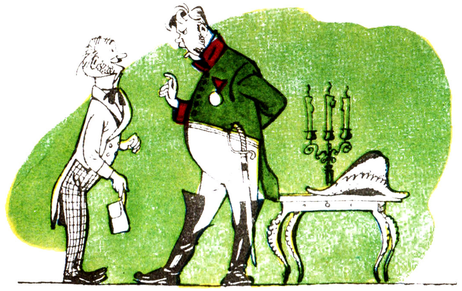

а я от, їй-богу, коли й узяв з кого, то, вірите, без ніякої ненависті. Я навіть гадаю (бере його під руку й одводить набік), я навіть гадаю, чи не було на мене якогось доносу. Навіщо ж справді до нас ревізор? Послухайте, Іване Кузьмичу, чи не можна вам, для спільної нашої користі, кожний лист, що надходить до вашої поштової контори, вхідний чи вихідний, знаєте, так ото трішечки розпечатати й прочитати, чи немає там якогось донесення чи просто писанини. Коли нема, то можна знову запечатати; а втім, можна навіть так віддати листа, розпечатаного.

Поштмейстер. Знаю, знаю... Цього не вчіть, це я роблю не те, щоб із обережності, а більше з цікавості: до смерті люблю дізнатися, що є нового на світі. Я вам скажу, що це прецікаве читання! Іншого листа з насолодою прочитаєш: так описуються різні пасажі... а повчальність яка... Краще, ніж у «Московських відомостях»!

Городничий. Ну, що ж, скажіть: нічого не начитували про якогось чиновника з Петербурга?

Поштмейстер. Ні, про петербурзького нічого нема, а про костромських та саратовських багато говориться. Шкода, одначе, що ви не читаєте листів. Є прекрасні місця. От нещодавно один поручик пише до приятеля і описав бал якнайграйливіше... дуже, дуже хороше: «Життя моє, милий друже, тече», говорить, «в емпіреях: панночок багато, музика грає, штандарт скаче...» з великим, з великим почуттям описав. Я навмисне залишив його в себе. Хочете, прочитаю?

Городничий. Ну, тепер не до того. То зробіть ласку, Іване Кузьмичу: коли, бува, трапиться скарга або донесення, то без ніяких міркувань затримуйте.

Поштмейстер. З великою охотою.

Амос Федорович. Вважайте, попаде вам колись за це.

Поштмейстер. Ой, батеньку!

Городничий. Нічого, нічого. Інша справа, якби ви із цього публічне що-небудь зробили, а це ж справа сімейна.

Амос Федорович. Так, лихе діло закрутилося! А я, сказати правду, їшов оце до вас, Антоне Антоновичу, з тим, щоб почастувати вас собачкою. Рідна сестра тому псові, що ви його знаєте. Ви ж чули, що Чептович із Варховинським позиваються і тепер мені розкіш: полюю зайців на землях і в того і в того...

Городничий. Батеньку, не милі мені тепер ваші зайці. У мене інкогніто прокляте стирчить у голові. Так і чекаєш, що от відчиняються двері і — шасть...

Ява III

Ті ж, Добчинський і Бобчинський

(обидва входять, засапавшись)

Бобчинський. Надзвичайна пригода!

Добчинський. Несподівана звістка!

Всі. Що? Що таке?

Добчинський. Непередбачена річ: приходимо в гостиницю...

Бобчинський (перебиваючи). Приходимо з Петром Івановичем у гостиницю...

Добчинський (перебиваючи). Е, дозвольте ж, Петре Івановичу, я розповім.

Бобчинський. Е, ні, дозвольте вже я... дозвольте, дозвольте... ви ж і красномовства такого не маєте.

Добчинський. А ви зіб'єтесь і не пригадаєте всього...

Бобчинський. Пригадаю, їй-богу, пригадаю! Ви вже не заважайте, хай я розповім, не заважайте! Скажіть, панове, зробіть ласку, щоб Петро Іванович не заважав.

Городничий. Та кажіть, ради бога, що таке? У мене серце не на місці! Сідайте, панове! Візьміть стільці! Петре Івановичу, ось вам стілець! (Усі сідають довкола обох Петрів Івановичів). Ну, що, що таке?

Бобчинський. Дозвольте, дозвольте: я все по порядку. Як тільки мав я радість вийти од вас після того, як ви зволили збентежитися з приводу одержаного листа, то прошу вас, я тоді ж таки забіг... Вже, будь ласка, не перебивайте, Петре Івановичу. Я вже все, все, все знаю, прошу вас. Так я, ось маєте, забіг до Коробкіна. А не заставши Коробкіна вдома, завернув до Растаковського, а не заставши Растаковського, от до Івана Кузьмича, щоб сповістити йому одержану вами новину, та, ідучи звідти, зустрівся з Петром Івановичем...

Добчинський (перебиваючи). Біля ятки, де продаються пироги...

Бобчинський. Біля ятки, де продаються пироги. Та, зустрівшися з Петром Івановичем, я й кажу йому: «Чи чули ви про новину, що її дістав Антон Антонович із достовірного листа?» А Петро Іванович уже почули про це від ключниці вашої Яндохи, яку, не знаю вже за чим, було послано до Пилипа Антоновича Почечуєва.

Добчинський (перебиваючи). По барильце для французької горілки.

Бобчинський (одводячи його руки). По барильце для французької горілки. От ми й пішли з Петром Івановичем до Почечуєва. Вже ви, Петре Івановичу... той... не перебивайте, будь ласка, не перебивайте!.. Пішли до Почечуєва, та по дорозі Петро Іванович каже:

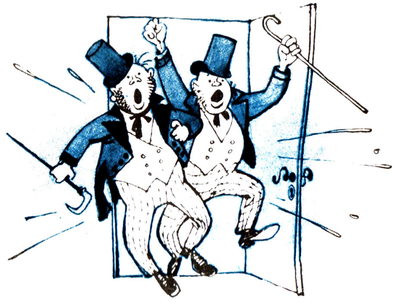

«Зайдемо», каже «до трактиру... У шлунку, бач, у мене... зранку я нічого не їв, так шлункова трясця...» еге-таки, у шлунку б то в Петра Івановича... «А в трактирі», каже, «привезли якраз свіжої сьомги, так ми й перекусимо». Тільки-но ми в гостиницю, раптом молодий чоловік...

Добчинський (перебиваючи). Непоганий на вроду, в партикулярному вбранні...

Бобчинський. Непоганий на вроду, в партикулярному вбранні, походжає так ото по кімнаті, і в лиці такий ото розсуд, фізіономія... вчинки, і тут (крутить рукою біля лоба) сила, сила всього. Я ніби передчував та й кажу Петрові Івановичу: «Тут щось не тее...» Так. А Петро Іванович уже кивнув пальцем та й підкликав трактирника, трактирника Власа: у нього дружина три тижні тому народила, і таке преметке хлоп'ятко, буде так само, як і батько, держати трактир. Підкликавши Власа, Петро Іванович і запитав його потихеньку: «Хто», каже, «цей молодий чоловік?», — а Влас і одповідає на це: «Це», говорить... Е — не перебивайте, Петре Івановичу, будь ласка, не перебивайте; ви не розповісте, ій-богу, не розповісте, ви прошіпотуєте, у вас, я знаю, в роті один зуб з присвистом... «Це», каже, «молодий чоловік, чиновник», прошу вас, «їде із Петербурга, а на прізвище», говорить, «Іван Олександрович Хлестаков, а їде», говорить, «в Саратовську губернію і», говорить, «предивно себе атестує: другий уже тиждень живе, з трактиру не їде, забирає все в борг і ні копійки не хоче платити». Як сказав він мені це, а мене тут зверху й осінило. «Е!» кажу я Петрові Івановичу...

Добчинський. Ні, Петре Івановичу, це я сказав: «Е!»

Бобчинський. Спочатку ви сказали, а потім і я сказав. «Е!» сказали ми вдвох з Петром Івановичем, «а з якої причини сидіти йому тут, коли дорога йому лежить на Саратовську губернію?» — Так прошу вас! А ото він і е той чиновник!

Городничий. Хто, який чиновник?

Бобчинський. Чиновник-от, про якого ви зволили одержати нотицію, ревізор.

Городничий (в переляці). Що ви, господь з вами! Це не він.

Бобчинський. Він! І грошей не платить, і не їде. Кому ж ото бути, як не йому? І подорожна прописана до Саратова.

Бобчинський. Він, він, ій-богу, він... Такий спостережливий: усе обдивився. Побачив, що ми з Петром Івановичем їли сьомгу, — більше тому, що Петро Іванович щодо свого шлунку... еге ж. Так він і в тарілки до нас зазирнув. Мене так і охопив страх...

Городничий. Господи, помилуй нас, грішних! Де ж він там живе?

Добчинський. У п'ятому номері, під сходами.

Бобчинський. У тім самім номері, де минулого року побилися проїжджі офіцери.

Городничий. І давно він тут?

Добчинський. Та тижнів уже зо два. Приїхав на Василя Єгиптянина.

Городничий. Два тижні. *(Набік).* Батечку, сваточку, визволяйте, святі угодники! За ці два тижні відшмагали унтер-офіцерську жінку! Арештантам не видавали харчу! На вулицях шинок, брудота! Ганьба! Посміховище! (Хапається за голову).

Артем Пилипович. Що ж, Антоне Антоновичу? Їхати парадом до гостиниці.

Амос Федорович. Ні, ні. Попереду пустити голову, духівництво, купецтво; от і в книзі: «Діяння Іоанна Масона...»

Городничий. Ні, ні; дозвольте вже мені самому. Бували скрутні випадки в житті, миналося, ще навіть і подяку діставав; може ж бог визволить і тепер. (Звертаючись до Бобчинського). Ви кажете, він молодий чоловік?

Бобчинський. Молодий, років двадцять три або чотири, може з гачком...

Городничий. Тим краще: молодого швидше пронюхаєш. Біда, як що старий чорт, а молодий увесь зверху. Ви, панове, готуйтеся по своїй частині, а я вирушу сам, або ось хоч із Петром Івановичем, приватно, для прогулянки, навідатися, чи не мають проїжджі неприємностей. Ей, Свистунов!

Свистунов. Чого зволите?

Городничий. Біжи зараз до часного пристава; або ні, ти мені потрібний. Скажи там кому-небудь, щоб якнайшвидше до мене пристава, і приходь сюди. (Квартальний побіг прожогом).

Артем Пилипович. Ходім, ходім, Амосе Федоровичу. Справді може трапитись біда.

Амос Федорович. Та вам чого боятися? Ковпаки чисті по одягав на хворих, та й кінці в воду.

Артем Пилипович. Які там ковпаки! Хворим звелено габердун давати, а в мене по всіх коридорах тхне такою капустою, що тільки носа затикай.

Амос Федорович. А я щодо цього спокійний. Справді, хто піде до повітового суду? А як і зазирне у якийсь там папірець, так він життю радий не буде. Я ось уже п'ятнадцять років сиджу на судейському стільці, а як заглиблюсь іншим разом в записку — а! Тільки рукою махну. Сам Соломон не вирішить, що в ній правда, а що неправда. (Судця, попечитель богоугодних закладів, доглядач шкіл і поштмейстер виходять і в дверях стикаються з квартальним, що якраз повертався).

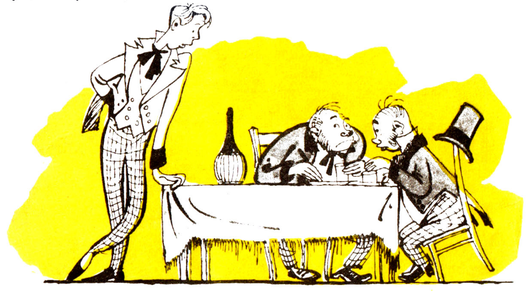

Ява IV

Городничий, Бобчинський, Добчинський та квартальний.

Городничий. Що, дрожка там стоїть?

Квартальний. Стоїть.

Городничий. Іди на вулицю... або ні, чекай! Іди принеси... Та де ж інші? Невже ти тільки один? Я ж наказував, щоб і Прохоров був тут. Де Прохоров?

Квартальний. Прохоров на участку, та тільки до діла його аж ніяк не притулиш.

Городничий. Як це?

Квартальний. Та так: привезли його вранці п'яного, мов чіп. От уже два цебри води вилили, досі не протверезився.

Городничий (хапаючись за голову). Ох, боже мій, боже мій! Біжи швидше на вулицю, або ні, біжи раніш до кімнати, чуєш! Та принеси звідти шпагу і нову шляпу. Ну, Петре Івановичу, поїдемо.

Бобчинський. І я, і я... дозвольте й мені, Антоне Антоновичу.

Городничий. Ні, ні, Петре Івановичу, не можна, не можна! незручно, та й на дрожці не помістимося!

Бобчинський. Нічого, нічого, я так: півником, півником побіжу за дрожкою. Мені б тільки трішечки в щілину у дверях так-о глянути, як у нього те поводження...

Городничий (беручи шпагу, до квартального). Біжи миттю візьми десяцьких, та хай кожний з них візьме... Ого, шпага як подряпалась! проклятий купчисько Абдулін — бачить, що в городничого стара шпага, не прислав нової. О, лукавий народ! а так, шахраї, я гадаю, там уже прохання з-під поли й готують. Хай кожний візьме в руки по вулиці, — а чорт, по вулиці, — по мітлі, і підмели б усю вулицю, що йде до трактира, і підмели б чисто. Чуєш! Та дивись: ти! ти! я знаю тебе: ти там кумаєшся, та крадеш у ботфорти срібні ложечки, — дивись, у мене око пильне!.. Що ти зробив з купцем Черняєвим? Він тобі на мундир дав два аршини сукна, а ти цілий сувій потяг. Дивись! не по чину береш! Іди!

Ява V

Ті ж і часний пристав.

Городничий. А, Степане Іллічу, скажіть, ради бога, де ви заподілися? На що це схоже?

Часний пристав. Я був тут зразу за воротями.

Городничий. Та, слухайте-но, Степане Іллічу! Чиновник з Петербурга приїхав. Як ви там розпорядились?

Часний пристав. Та так, як ви наказували. Квартального Пуговіцина послав із десяцькими підчищати тротуар.

Городничий. А Держиморда де?

Часний пристав. Держиморда поїхав на пожежній трубі.

Городничий. А Прохоров п'яний?

Часний пристав. П'яний.

Городничий. Як же ви це так допустили?

Часний пристав. Та бог його знає. Вчорашнього дня трапилася за містом бійка, — поїхав туди для порядку, а повернувся п'яний.

Городничий. Послухайте-но, ви зробіть ось що: квартальний Пуговіцин... він високий на зріст, то хай стоїть для благоустрою на мосту. Та розкидати нашвидку старий паркан, що біля шевця, і поставити солом'яну тичку, щоб схоже було на планування. Воно, що більше руїни, то більш визначає діяльність градоправителя. Ох, боже мій, я й забув, що біля того паркана навалено на сорок возів усякого сміття. Що це за гидке місто: тільки-но де-небудь воздвигни якийнебудь пам'ятник або просто паркан, чорт їх знає, звідки й нанесуть різного дрантя! (Зітхає). Та коли приїжджий чиновник питатиме службу: мовляв, чи задоволені — щоб говорили: «Всім задоволені, ваше благородіє»; а котрий буде незадоволений, то я йому потім дам такого незадоволення... О, ох, хо, хо, х! грішний, многогрішний! (Бере замість капелюха футляр). Дай тільки, боже, щоб минулося все найшвидше, а там я приліплю вже таку свічку, якої ще ніхто не ліпив: на кожну бестію купця накладу приставити по три пуди воску. О, боже мій, боже мій! Ідьмо, Петре Івановичу! (Замість капелюха намагається одягти паперовий футляр).

Часний пристав. Антоне Антоновичу, це коробка, а не капелюх.

Городничий (кидає її). Коробка так коробка. Чорт з нею! Та якщо запитають, чому не збудовано церкву при богодільні, на яку п'ять років тому було асигновано суму, то не забули б сказати, що почала будуватись, та згоріла. А про це й рапорта подавав. А то, чого доброго, хто-небудь, забувшись, здуру ляпне, що вона й не починалася. Та сказати Держиморді, щоб він не дуже давав волю кулакам своїм; він для порядку всім ставить ліхтарі під очима — і винному, і невинному. Ідьмо, ідьмо, Петре Івановичу! (Іде й повертається). Та не випускати солдатів на вулицю без нічого; ця капосна гарніза натягне тільки поверх сорочки мундир, а знизу нічого нема. (Усі виходять).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

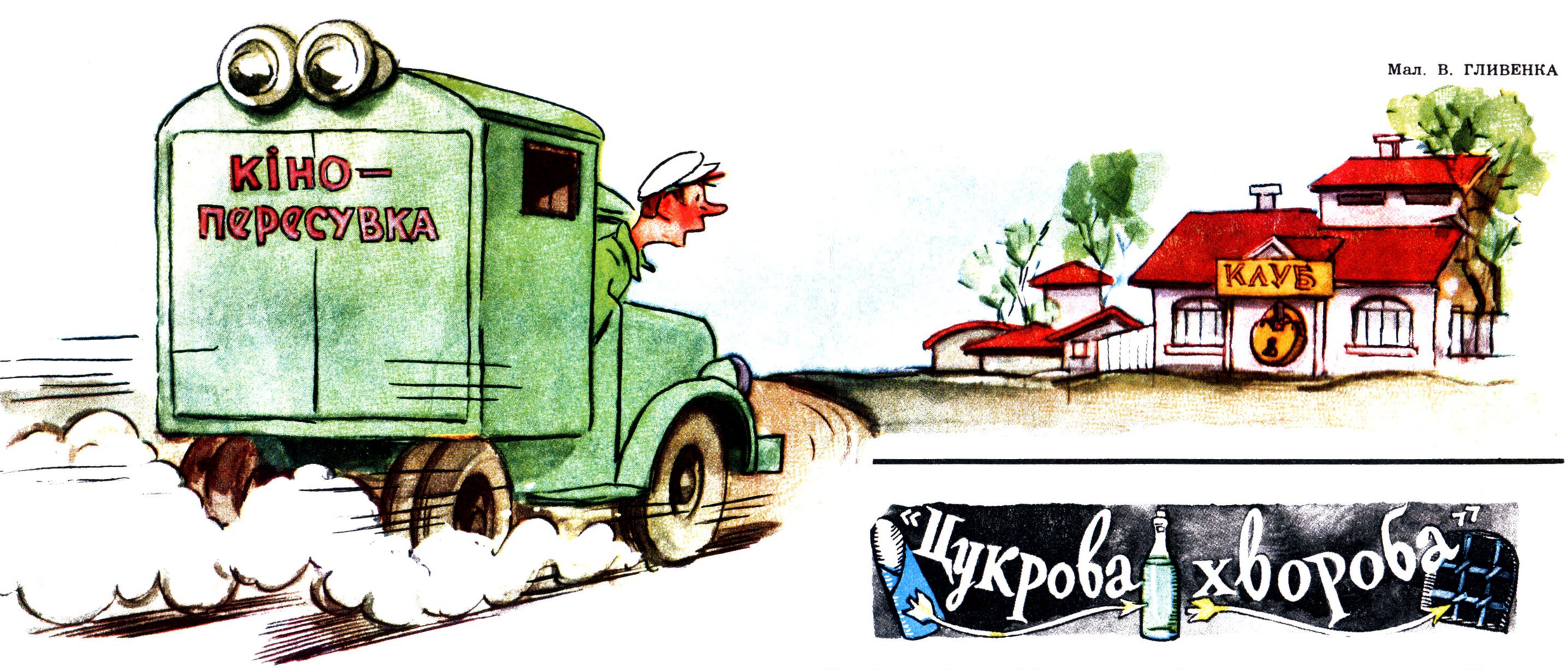

ЯКЕ ЇХАЛО, ТАКЕ Й ЗДИБАЛО

— Один раз приїхав, та й то клуб на замку!...

Мал. К. ЗАРУБИ

Перотехнік.

"Цукрова хвороба"

Кляті хвороби — хай їм абищо! Чого тільки вони не роблять з людиною.

Оце недавно ми зустрілися на Хрещатику з старим знайомим. Був ще недавно у доброму тілі, навіть — більш, ніж у доброму, з солідним черевцем. А тепер, уявіть собі, — не впізнати людини: наче хто сокирою обтесав та ще й рубанком обстругав. Де вже те черевце ділося! І сліду не лишилося.

— Що з вами, Андріяне Ларіоновичу? — питаємо. — Хворіли?

Андріян Ларіонович тільки сумно головою похитує.

— У лікарів були?

Мовчить.

— Аналіз вам зробили?

— Ого, — відповідає. — Ще який аналіз!

— І що ж знайшли?

— Цукор.

— То вас, певне, у лікарню поклали?

Мовчить Андріян Ларіонович.

— Поклали? — перепитуємо.

— Ні, — каже. — Не поклали, а посадили.

— Як так посадили?

— А так. Крім цукру, у мене ще й закваску та самогон знайшли. Ну, й апарат, само собою...

Оце так здорово! А ми всі гадали, що наш знайомий — порядна людина, що живе він з чесних трудових доходів.

— Як же це так? — питаємо. — Як же ви, Андріяне Ларіоновичу, дійшли до такої страмоти?

— Дійдеш, коли на тебе насідає Галина Геннадіївна Шпорт.

— Дружина?

— Яка там у біса дружина! Самі ж знаєте, де я живу. А вона — аж за Дарницею, на вулиці Краківській, № 53.

— Так при чому ж тут Галина Геннадіївна?

— А при тому, що вона мені дихати не давала. «Нужуся, — каже. — Не можу, — каже,— сидіти без діла. Давайте, — каже, — Андріяне Ларіоновичу, скооперуємося. Ви потаємно куріть сивуху, а я її збуватиму по середній риночній ціні». Отак ми з нею і скооперувалися.

— А далі що?

— А далі самі вже знаєте: я — влип, а вона — ні.

— Як же це їй так пощастило?

— Е... Не знаєте ви Галини Геннадіївни. Побачили б, яка в неї фігура!

— Андріяне Ларіоновичу! У вашому віці...

— А що я сказав? Я сказав: фігура... Фігура у Галини Геннадіївни — класична. Об'в'яжеться десятьма гумовими грілками, а ви нічого й не помітите.

— Навіщо ж їй ті грілки? Та ще цілих десять?! Вона що — хвора?

— Здорова. Молода. І, між іншим, ніде не працює...

— З чого ж, в такому разі, вона живе?

— З тих же гумових грілок. Поналиває у грілки самогону, обв'яжеться ними і на базар... Воно, звичайно, як кажуть, у смислі механізації їй за Миколою Володимировичем Марченком не угнатися.

— А Марченко хто?

— Марченко — водій автобусного парку. Між іншим, цей Марченко жене, як навіжений...

— Машину?

— Ні. Сивуху з цукру жене у себе на вулиці Добра путь, 10. Щождо машини, то, будьте певні! Її він водить обережненько, щоб, боронь боже, не розхлюпати дорогоцінної «живої водички» власного виробництва, якою він торгує по всій автобусній трасі...

Отак у розмові з Андріяном Ларіоновичем ми непомітно пройшли майже весь Хрещатик. І тільки біля ресторану «Абхазія» наш знайомий раптом зупинився. Став і вп'явся очима у об'яву: «Потрібен офіціант».

— Потрібен... — напружив думку наш знайомий. — Хтось, значить, уже став непотрібний. Когось, значить, звільнили. Чи, часом, не Якова Карповича Ткачука?

— А це хто?

— Офіціант за посадою. А за покликанням — керівник низового апарата. Такий апарат «роздув» там у себе в підвалі на Великокитаївській, 202, що куди тобі! За ніч викачує літрів 20 самогону. Щоб розпродати його, доводиться чимало повозитися. Та — нічого, Яків Карпович справляється, бо вміло налагодив контакт з клієнтурою. Клієнти приходять до ресторану «Абхазія», а Яків Карпович, поміж ділом, накриваючи столи, веде з ними ділові розмови по розпродажу самогону.

— А самого Якова Карповича ще не накрили?

Наш знайомий набрав філософського вигляду.

— Хто його знає... — сказав він, — усе на світі має свій початок і свій кінець. По мені можете судити...

Ми вийшли на Бульвар Шевченка, де на лавочках по-весняному вже розташувалися няньки і пенсіонери.

— Може, сядете, — запропонували ми Андріяну Ларіоновичу.

— Ні, — жваво відгукнувся він. — Я вже насидівся, спасибі!

І простяг на прощання руку.

* * *

Ну, за Андріяна Ларіоновича — не турбуйтесь! Вже він більше не стане цукор на сивуху переводити....

А з іншими — як бути? З тими, які все ще хворіють на «цукрову хворобу»?

Лікувати їх треба, дорогі товариші.

Так лікувати, щоб вони самі на все життя запам'ятали та ще й іншим передавали, чим пахне той самогон!

Б. ГРИГОРЧУК.

Одиниці з мінусом

Красти — робота чи не робота?

Думав, думав директор Глухівського маслозаводу Федір Юхимович Юрченко та й вирішив — робота. Додумався до цього тоді, коли міліція застукала за воротями заводу старшого робітника Ф. Безсонова з кошиком краденого масла, сиру й сметани, а спійманий прилюдно визнав, що за два роки він «реалізував» продукції заводу на 21.224 карбованці (що то, значить, облік!).

Дізнавшись про це, директор негайно ж написав наказа: «У зв'язку з скороченням обсягу робіт по маслоцеху скоротити з роботи Безсонова Ф.» Так одним розчерком пера Юрченко скоротив «обсяг роботи» для Безсонова, а заодно і його самого. Хай, мовляв, злодюжка сидить собі і хай гірким докором йому буде ота 21 тисяча карбованців.

Карати так карати!

А що такою «роботою», як Безсонов, «займаються» головний інженер заводу Велігодський, майстер цеху П'ятницька, помічник майстра Погребицька та інші, теж не раз ловлені міліцією, то директор вирішив вжити найрішучіших і найдійовіших заходів:

— Навіщо, — казав він з докором своїм підлеглим, — ви набираєтесь страму? Чи я ж вам не сплачую натурою за понаднормову роботу? Мало? Знайдемо ще резерв! Будете у мене, як вареники в маслі купатися — тільки не давайте себе ловити міліції. Бо буде вам те, що й Безсонову.

І заходився директор заводу «резерви» вишукувати.

Показники жирових одиниць вершків, сметани, що їх привозять з колгоспних сепараторних пунктів, підганяються під апетити штатних одиниць.

Робиться це за допомогою аналізу, а потім найпростішої арифметичної дії — віднімання. Таким чином кількість молокопродуктів, зданих колгоспами, зменшується, а резерв іде для задоволення апетиту штатних одиниць. Одиниць з мінусом, яких так любовно оберігає директор маслозаводу.

Тут уже і міліція не підкопається!

Ів. ГЛЕК.

Сумська область.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— А це від якої?

ОХОРОНЕЦЬ ДЕМОКРАТІЇ

Сто тридцять гітлерівських генералів вже влаштувалися в боннському бундесвері. Для всіх тут знайшлись непогані посади. І для тих, кого після минулої війни засудили, але не повісили, і для тих, що з дивною швидкістю відбули «довічне ув'язнення».

Та раптом ще один гітлерівський генерал з'явився — Гельмут фон Грольман — і теж шукає собі тепленьке містечко. Зазирнули боннські правителі в анкету Грольмана та аж підскочили. Це ж незамінний фахівець, простотаки чергова знахідка для бундесверу!

У гітлерівських штабах фон Грольман вважався «українським фахівцем», бо у війну палив українські міста і села та вбивав жителів України. Недарма ж він був начальником штабу у самого фельдмаршала фон Манштейна! З самим Гансом Шпейделем приятелює!

Щоб не образити таку потрібну людину якоюсь там другорядною посадою, для Грольмана придумали місце уповноваженого в справах бундесверу. Він буде підпорядкований лише одному Штраусу і має піклуватися про підтримання у бундесвері... «демократичного духу». Коли бундестаг затверджував фон Грольмана в його новій посаді, депутати від партії Аденауера аж захлиналися, малюючи блискучі здібності цього гітлерівця на ниві охорони демократії, і доводили, що кращого поборника демократії у всьому світі не знайдеш. І затвердили.

Тепер демократія серед боннських вояків ще більше розквітне.

ЗДОРОВООХОРОНА У США

Мал. Л. БОЙКА

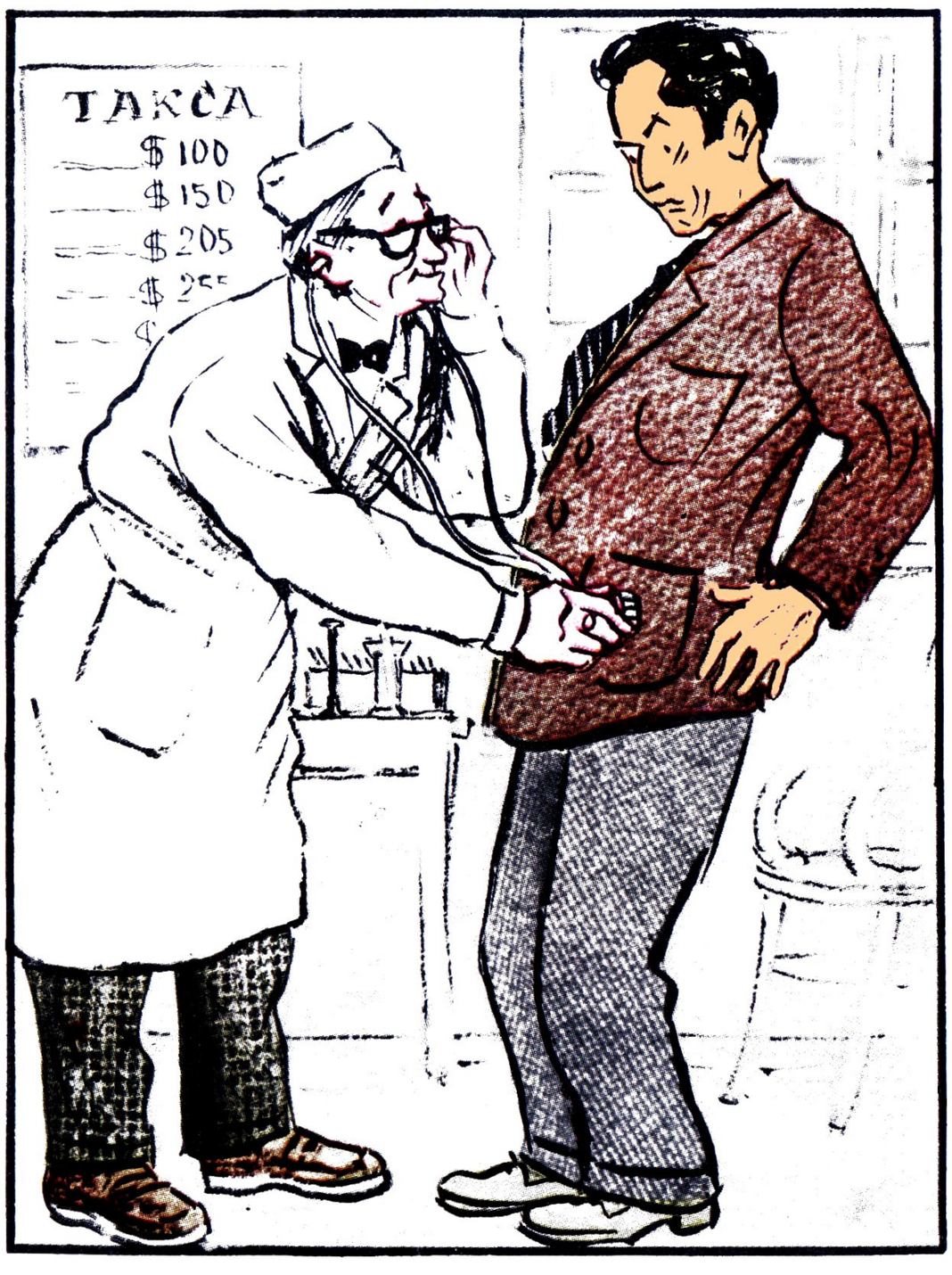

— Послухаємо зараз, у якому стані ваше здоров'я.

НОВИНИ ПРОТИЦИРКОВОЇ ОБОРОНИ

Боннський військовий міністр Франц Йозеф Штраус дуже войовнича людина. Нічого не боїться!

Минулої війни хоробро тікав з-під Сталінграда. Такий був завзятий, що випередив багатьох інших втікачів, а таки добіг додому. Коли б тоді не ота його хоробрість, довелося б тепер канцлерові Аденауеру собі іншого міністра шукати.

А от недавно перелякався Штраус до смерті. І, думаєте, кого? Артистів Московського цирку! Тільки-но прибули московські артисти до Західної Німеччини, як переляканий Штраус наказав оголосити в своєму міністерстві стан облоги.

Скликав міністр радників і помічників та й почав з ними радитися, як захистити боннських вояків від навислої над ними загрози. Порадився із помічниками і звелів писати наказа. По всьому бундесверу. Таємно, терміново, вельми важливо і таке інше. І було в тому наказі написано, що солдати та офіцери бундесверу не мають права навіть близько підходити до приміщень, де виступають московські артисти. Командирам частин наказувалося пильно охороняти своїх підлеглих від циркової небезпеки.

Коли радянські артисти поїхали, боннське міністерство Штрауса оголосило, що жоден військовослужбовець не порушив того наказу.

От який Франц Йозеф Штраус і як рішуче діяти вміє!

ЩЕ РАЗ ПРО ЯКІСТЬ МЕБЛІВ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

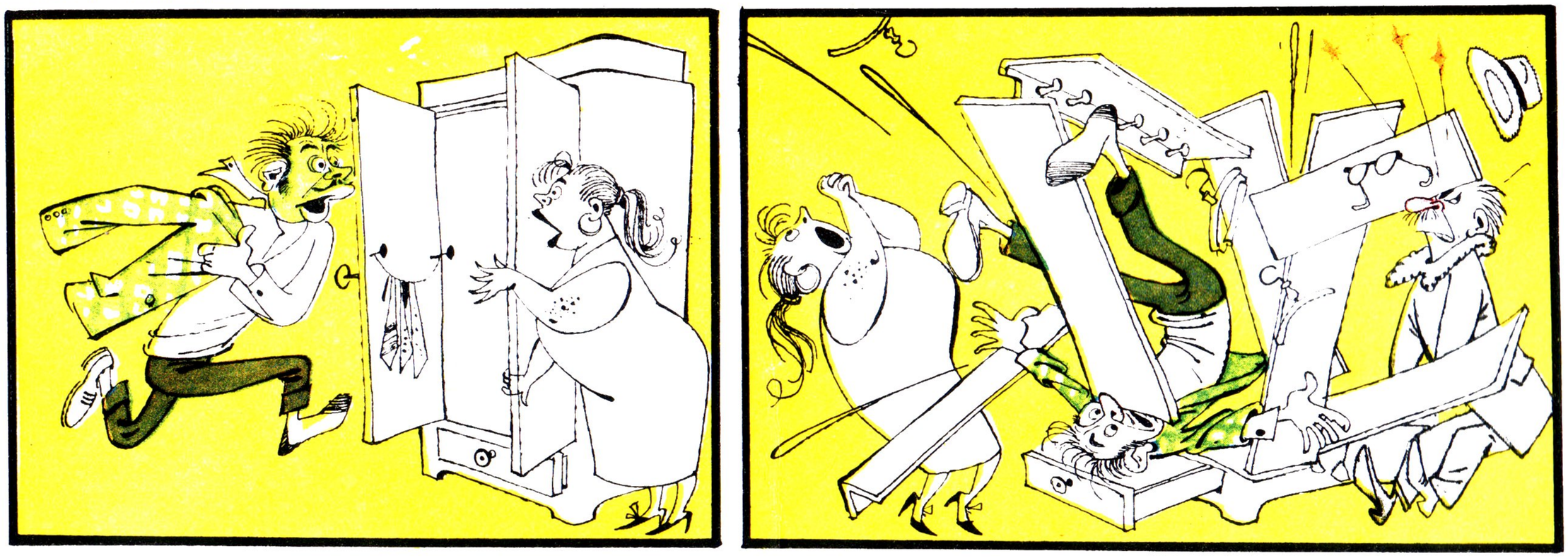

— Ховайся швидше, чоловік іде!..

ТРИ ВАРІАНТИ

Добре діло зробила Одеська автоінспекція. Заборонила вантажному автотранспортові їздити Великим Фонтанським шосе. І правильно! Дуже вже ті машини заважали відпочиваючим. Проте, як би там не було, а їздити машинам треба. Їдуть вони в основному Чорноморським шосе. А тут знову заковика: як же на Великий Фонтан потрапити? І величезний потік машин звертає на Бригадну вулицю. Звідсіля й починається автопробіг по пересіченій місцевості. Машини буксують і ламаються у величезних баюрах та вибоях на вулиці Бригадній, даремно палять бензин і з горя так ревуть, що шибки бряжчать навкруги. Мешканці вулиці Бригадної теж, звичайно, не радіють від цього ревиська і гуркоту.

Давно б пора Одеській міськраді полагодити цей відрізок шляху, так міськрада на управління порту киває. Мовляв, тут, у цьому районі, портове селище розташоване, то нехай порт за шляхи і дбає.

І не знайдеться в Одесі мудрої людини, що звела б товаришів з міськради з портовиками і ладником розтлумачила б їм:

— Товариші шановні! Тих грошей, що йдуть на даремно спалений бензин, на шини та на ремонти, та того часу, що шофери витрачають, буксуючи, вистачить на:

1) переобладнання всіх грузовиків на вертольоти;

2) будівництво морського каналу з тим, щоб Бригадною вулицею замість грузовиків човни курсували;

3) асфальтування невеликого відрізку вулиці.

Отож, товариші шановні, домовтесь разом, який вам варіант більше до вподоби, і здійсніть його.

А то, слово честі, неподобство виходить.

ОДНОБОКЕ ВИХОВАННЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Чого в тебе вухо таке велике?
— Це мене батько так виховує.

Любий Перче!

Чи знаєш ти, що таке — не везе?

Ми, жителі міста Дрогобича, добре знаємо і тобі можемо розповісти.

Не везе — це у нас, у Дрогобичі, значить, стояти цілісіньку годину на зупинці і чекати автобуса, який, може, прийде, а може, і не прийде. Якщо автобус прийде, то і це ще не значить, що тобі повезло, бо невідомо, коли шофер надумає їхати далі. Десь, чули ми, шофери автобусів працюють за графіком, а у нас — виключно за власним натхненням. Через те ми в Дрогобичі ніколи не знаємо, чи зможемо вчасно дістатися на роботу, чи ні.

Не раз просили ми керівників автопарку, щоб вони упорядкували рух автобусів, — та дарма. Норовисті автобуси їх не слухають.

Може б, ти, Перче, дав керівникам нашого автопарку хоч один урок практичної їзди, прокатавши їх на своїх сторінках.

Ми певні, що після цього і нам-таки повезе.

Людмила ВАРЕС,
секретар заводського комітету ЛКСМУ нафтопереробного заводу.
м. Дрогобич.

Наступила весна-красна. Скресли ріки й озера. Скоро риба почне по-справжньому клювати. Радіти б та веселитися, а нам, київським рибалкам, сумно. Чому сумно? — спитаєш нас, Перче.

А от послухай. Якщо ти рибалка, то зрозумієш. Прочитали ми «Правила аматорсько-спортивного лову риби», затверджені начальником Укрдержриброзводу т. Осадчим, та й засумували.

Є в тих правилах чимало неправильного й суто бюрократичного.

У пункті другому «Правил», наприклад, сказано, що в риболова-спортсмена, крім членського квитка Українського товариства мисливців та рибалок, має бути ще й спортивно-риболовна карточка.

Для чого ж ще оця карточка? Виявляється, що заводять її тільки для того, щоб прикувати рибалку-спортсмена до одного місця на річці. Отут ти можеш закидати вудочку, а он тамечки уже не смій, бо будеш, як сказано у правилах, притягнутий до відповідальності «путем наложения штрафа, или к уголовной ответственности»...

«Правила» ці категорично забороняють ловлю риби дорожками, кормачками, кружками й жерлицями. Чому? А хто його знає.

Якщо керівники Укрдержриброзводу справді зацікавлені, щоб у наших ріках та озерах густо водилася риба, хай вони краще дотримуються одного правила: хай по-справжньому борються з браконьєрством, з масовим винищенням риби й малька сітками, волоками, павуками, вибухами.

А поки що вони дуже погано виконують це правило. Чесне слово, Перче!

СПОРТСМЕНИ-РИБАЛКИ СПОРТИВНОГО ТОВАРИСТВА № 76.

ЗАГАДКОВИЙ БУДИНОЧОК

Року 1958-го на околиці Білої Церкви виріс новий багатокімнатний будиночок.

Як виявилось пізніше, це була не звичайна споруда, а наукова. Вік бурхливого розвитку науки і техніки подарував людині радіо, телемеханіку, напівпровідники, кібернетику. За їх допомогою можна керувати на відстані ракетами, літаками і взагалі чим завгодно. От ніхто тільки досі не вигадав способу керувати на відстані цілим районом. А Михайло Іванович Миколюк, голова Узинського райвиконкому, взяв та й вигадав. Він керує Узинським районом з Білої Церкви на відстані 25 кілометрів. Пульт управління міститься в тому будиночку, про який ми згадали вище. Керує Михайло Іванович в суворій таємниці, боїться, щоб ніхто не викрав його винаходу і не привласнив собі авторства нового способу.

Деякий час все йшло гаразд. Але одного дня Михайло Іванович переконався, що винахід у нього викрадено.

Ось як це трапилось.

Одного разу голова райвиконкому вирішив простежити, чим займаються в його районі голови колгоспів. Натиснув на кнопку з написом «село Антонівка» і побачив, що кабінет голови колгоспу ім. Леніна Григорія Якимовича Гуменного — порожній. «Де ж це він може бути?» — подумав Миколюк, і недобрі передчуття заворушилися у нього в душі. Покрутив ще якісь важельки, і на екрані спалахнула така картина: сидить Григорій Якимович в Узині у своєму будиночку за таким самісіньким пультом, як і в Миколюка, і теж керує колгоспом на відстані. Правда, апарат Гуменного був менш потужний — брав тільки семикілометрову відстань. Але Михайло Іванович зрозумів, що пріоритет його втрачено остаточно. На іншу кнопку він натиснув уже не так впевнено. І що ж він побачив? Голова колгоспу ім. Шевченка Микола Іванович Кушнір теж сидить в Узині і теж керує колгоспом на відстані з власного будиночку.

— Ну, це вже справжнє неподобство! — вдарив руками об поли Миколюк. — З рук ідею вирвали! Цікаво, а де зараз голова колгоспу «Червоний Жовтень» Федір Федорович Жванін?

Ще раз сухо клацнула кнопка, і... ви, звичайно, вже догадалися. Федір Федорович теж сидів в Узині біля пульта і теж керував своїм колгоспом на відстані.

Михайло Іванович стурбувався не на жарт— апарат у Жваніна був досконаліший, ніж у його колег: він брав відстань у дванадцять кілометрів.

Та ще більшого удару завдали Михайлові Івановичу голова колгоспу ім. Сталіна Іван Матвійович Єрмоленко та голова колгоспу «Жовтень» Олександр Васильович Скрипка.

Один примудрився керувати колгоспом з тринадцятикілометрової відстані, другий — з вісімнадцятикілометрової.

Але й це була не межа! Рекорд по відстані серед голів колгоспів побив Трохим Трохимович Диптан. Село Шпендіївка, де він очолює колгосп, лежало за двадцять кілометрів від Узина, але це не перешкодило Трохимові Трохимовичу керувати ним з Узина.

— Ну, цей скоро і мене переплюне! Ач, як відрегулював апарата! — зітхнув Михайло Іванович і вимкнув свій пульт. Екран блиснув востаннє й погас.

Шкода, що погас так швидко. Так ніхто і не встиг роздивитися, що ж воно робиться тепер в Узинському районі.

Г. КУДРЕНКО.

м. Узин,
Київської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

СЦЕНКА В БАНІ

— Дядю, а ви вождь якого племені?..

ВИПРАВДАЛАСЯ

(За народними мотивами)

— Я ж так просила вас мовчати
Й ніде нікому не казати,
Що сватає мене Сергій!
— А я нікому й не казала,
Лише куму свою спитала,
Чи вже про це відомо їй.

Петро КРАСЮК.

м. Висоцьк, Ровенської обл.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

СИЛАЧ

Як їсти калач —
То він силач.
Як на поле —
То в боку коле.

В. ТУРЧАК.

с. Ружин, Волинської обл.

«ЧЕСНИЙ» ГОЛОВА

Він цілий вечір на правлінні
Про чесність палко говорив.
Йому ж в цей час на іменини
Свиню на фермі зам смалив.

І. ТКАЧ.

м. Острог, Ровенської обл.

ПІДЛАБУЗНИК

Приємний — хоч клади до рани,
М'якенький — ніби воску пласт.
Коли ж тобі сутужно стане,
То навіть і води не дасть.

В. ЛУЧУК.

СИДЕНЬ

Десять літ сидів у школі
Спиридон Лопата,
А тепер почав сидіти
На шиї у тата.

Ф. НИКИФОРЧУК.

с. Михайлівка,
Ананьївського району,
Одеської області.

САВА і СЛАВА

У багно п'яненький
Сів та й каже Сава:
— Хоч і пог-ганенька,
А все ж-таки слава!

ХИТРИЙ ЧОЛОВІК

Влітку Стьопу вабить тінь,
Взимку — піч шукає він.
Так от хитрий чоловік
І тиняється весь рік.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

м. Костянтинівка,
Сталінської обл.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Чудеса з картоплею» — під такою назвою у «Перці» № 23 було надруковано фейлетона про те, що деякі керівні працівники Деражнянської райпрокуратури незаконно здавали картоплю Божиковецькому крохмальному заводові для переробки на крохмаль, а крохмаль потім продавали Божиковецькому ССТ.

Прокурор Хмельницької області т. І. Прокопенко повідомив редакцію, що районного прокурора Фарафонова О. С. наказом Прокурора УРСР з роботи знято. Слідчого Крем-Крикливого покарано в дисциплінарному порядку.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Дишло, як приманка», про те, що Брусилівська райспоживспілка нав'язала колгоспові «Червоний хлібороб» до дишел навантаження — парокінний хід.

Правління Житомирської облспоживспілки, обговоривши на своєму засіданні виступ Перця, попередило правління Брусилівської райспоживспілки про неприпустимість такої торгівлі в майбутньому.

★ Великополовецький райхарчокомбінат випускав браковані цукерки «Маскарад». Про це писалося в замітці «Замаскувався...» («Перець» № 23).

Начальник Київського обласного управління промпродтоварів т. Іванюк повідомив редакцію, що на винних у випуску бракованої продукції — директора райхарчокомбінату Вишньова та майстра цеху накладено адміністративні стягнення.

★ У «Перці» № 1 за 1959 рік, у замітці «Близько видати...» розповідалося про те, що біля магазина «Речі напрокат» (м. Київ) не дозволяється зупинятися автотранспорту.

Як повідомив начальник державтоінспекції м. Києва т. Євтюхін, біля названого магазина справді встановлено дорожно-сигнальні знаки, що забороняють зупинятися автомашинам. Проте автоінспекція не буде заперечувати проти зупинок біля магазина автомашин для одержання або здачі речей, взятих напрокат.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (402) (на украинском языке). Підписано до друку 20. III. 1959 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07445. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 1342. Тираж 225 000 прим.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Іранський уряд і шах проводять щодо Радянського Союзу лицемірну, недобросусідську політику.

(З газет).

Мал. БЕ-ША

ЗА ПЕРСИДСЬКИМ КИЛИМОМ